

vara den rätta principen för all  
människelig handling: Förnuftet, ehuru  
Gudsomligt, men utan makt, att  
dämpa, och tillintet göra Passioner-  
na, måste stå och gapa, och kan  
ingenting uträtta, till människas  
Mäktigt förkofan, hvarken i den  
nu eller den tillkommande ver-  
lden.

§ 76. Och på hvilket punkt står  
det naturliga Förnuftet: sitt för-  
hållande till den lifvande Christ-  
domen? Utan tvifvel står Förnuft-  
et i ett ganska intimt och kärligt  
förhållande till den Uppenbärade  
Religionen, i synnerhet nu, då  
Rationalisterna uttrada till den  
Uppenbärade Religionen, försvor.  
Förnuftet är ju inte allena för-  
ståndet, och helighetens organ, utan  
äfvén dess princip.

§ 77. Förnuftet, som Gudsomligt  
princip är sig själv mäktigt, och  
såsom förmåga af Idéer, är det  
äfvén de Religiösa Idéernas

agrumlade källa: ja att det osla-  
de Förnuftet frides, att klanerna ge-  
afnes alla möjliga Förhållanden  
än Uppenbärelsen. Och i Allmänhet  
finnas ingenting i Uppenbärelsen  
som icke Förnuftet mäktigt fatta,  
ja snart Uppenbärelsen förklara,  
i enlighet med Förnuftet, fördring.  
Så glöfats åtminstone den nu vran-  
de Dietistiska Rationalismen.

§ 78. Men det värfas äs, att dessa  
Christna Religionens grundfannin-  
gar, till ex. Förföringarna, äro till  
den grad förhållande för nu tidens  
Rationalister, att ordet Förföring  
icke äs nämnt. Kela Patroli-  
ska Psychologien; ja mycket min-  
dre kan då en fanns änges eller  
Samuel, qual höra till Religionen,  
värfande, som dygden alltså  
antagas, och bekräftar, såsom tillräck-  
lig till människans moraliska för-  
ädling.

§ 79. Rationalisterna känna icke  
allt till sin moraliska förädling